

der skal være Tale om Herredømme, Menigheden Herredømmet, idet Menighedens Rægtelse med Hensyn til Drettelsen af Menighedsraad staaer fast til evig Tid, men Præstens kun for et Aar.

Madsig: Seg troede, at jeg sagde tydeligt, hvorfor jeg holdt paa Ministerens Underændringsforslag, idet jeg anseer det for et Bævi mod øieblikkelige Stemninger. Der kan være specielle Forhold, hvor denne Bestemmelse kan have en særdeles Betydning, f. Ex. hvis der indkom Forslag om Ophævelse af Menighedsraad, hvor Ministeren og de øvrige Autoriteter saae, at dette Andragende beroede paa den nuværende Præsts Forhold til Menigheden, og Ministeren troede, at der ved en Forslyttelse kunde raades Bod derpaa, ved at Menigheden fik en anden Præst.

Carlson: Seg skal indskrænke mig til en ganske kort Bemærkning. Det forekommer mig, at vi vel tør antage, at den menige Befolkning, der har faaet — og det med Rette — en stor Indflydelse, i politisk Henseende, besidder en saa stor Modenhed, at hvor $\frac{2}{3}$ af en Menighed ere enige med Præsten om Ophævelsen af Menighedsraadet, der kunde det nok stee uden Regjeringens Tilladelse. Seg skal ikke gaae videre ind paa den Fare, som et æret Medlem af Udvalget har stillet med saa mørke Farver, den Fare, som kunde true fra Præstens Side. Seg har Bamselighed ved at stude et betegnende Udtryk for den Fremgangsmaade, han forudsætter fra Præstens Side, naar han ønskede at undergrave Institutionen; dog for en saadan Undergravelse med Overlæg er man vist ikke udsat fra mange Præsters Side. Seg har idetmindste bedre Tanker om Præsterne end som saa.

Ordføeren: Seg skal blot sige et Par Ord med Hensyn til, hvad den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kred (F. Nielsen) erindrede til Støtte for Fleertallets Ændringsforslag: at der nemlig dog maatte være Mulighed for en Menighed efter Drettelsen af Menighedsraad igjen at blive fri derfor. Der som Ændringsforslaget bliver vedtaget, tillige

med Ministerens Underændringsforslag, da ligger det afgjørende Moment til Ophævelsen ikke i Enigheden mellem Præsten og $\frac{2}{3}$ af Menigheden, men i Ministerens Afgjørelse. Men denne Afgjørelse af Ministeren kan meget vel opnaaes uden den foregaaende Forhandling mellem Præst og Menighed, naar det bliver godtgjort for Ministeriet, at Menighedsraads-Institutionen paa et vist Sted viser sig at være uden al Virksomhed. Seg seer derfor ikke, at den formelle Fremgangsmaade skulde behøves for at motivere Ministeriets Samtykke til at faae Menighedsraadet ophævet. Men der er ved Forslaget ikke blot givet Afgang til, at faae Menighedsraadet hævet een Gang, men der er anvist Vej til skiftevis snart at faae det oprettet, saa hævet, snart oprettet igjen, og saa fremdeles. Det er at give den hele Institution til Priis for øieblikkelige Stemninger og Misstemninger og en saadan Anviisning forekommer mig at være uforenelig med en Lov.

Bloug: Seg maa tilstaae, at for mig er Underændringsforslaget et tilstrækkeligt Bidnesbyd om, at man ikke har tilstrækkelig Tiltro til den Institution, man agter at oprette.

F. Nielsen: Naar den ærede 2den Landstingsmand for 8de Kreds (Carlson) meente i mine Ord at have fundet Belysninger mod Præsterne for, at de forsætlig vilde undergrave Menighedsraadet, saa laa det ikke deri. Seg udtalte, at en Præst, ugunstigt stemt imod Institutionen, først kunde som Formand lamme dens Virksomhed ved total Uenighed med den og dernæst, naar den saaledes havde vegeteret længe nok til at blive kun lidet agtet af Menigheden, kunde anbringe paa dens Ophævelse. Dette kunde jo stee, uden at det var en Følge af forsætlig Overlæg. Naar man derhos veed, hvorledes det gaar, naar en Misstemning er kommen tilstede og er stegen til Bitterhed, at man da let drives fra det ene Skridt til det andet, saa kan man vel ikke nægte Muligheden af, at Præsten, skøndt han ellers var en hæderlig Mand, kunde søge at gjøre Menighedsraadet unyttigt — det kom af sig selv af hans hele Stilling til det — og dernæst foreslaae dets Ophævelse. Hvad § 2 i det